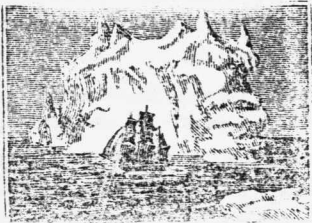

τὸν ἀκροατὴν νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ εὔρῃ μόνος τὴν ἀλήθειαν. Φέρε οὖν σκεψώμεθα ἐγὼ τε καὶ σύ, ἔλεγε πρὸς τὸν ἀκροατὴν του. Δι' αὐτῆς ἐγύμναζε τὸν συλλογισμὸν τοῦ ἀκροατοῦ, ἀφήρει τὸ προσωπεῖον τῆς σοφιστικῆς ἀπάτης, καὶ ἀνεκάλυπτε τὴν γοητείαν τῶν σοφιστῶν· ἀλλὰ μεταχειριζόμενος συγχρόνως ὅπλον δραστήριον καὶ κινδυνώδες, τὴν ἀκαταμάχητόν του εἰρωνείαν, κατέτριψε μὲν τὴν σοφιστικὴν ἀλαζονείαν, ἐξηγρῶσε δὲ τὴν κατ' αὐτοῦ τῶν σοφιστῶν ἀγανάκτησιν.

[Ἐκ τοῦ Φιλοσοφικοῦ Δοκιμίου τοῦ Γ. Γ. Κ. Τυπάλδου.]

ΟΙ ΚΡΥΣΤΑΛΛΩΝΕΣ.

Ο ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ τῶν πάγων, ἢ κρυσταλλῶνων, οὔτινες ἀενάως περικαλύπτουσι τὰς θαλάσσας τῶν δύο πόλων, εἶναι ἐν τῶν μεγαλητέρων φαινομένων τῆς φύσεως.

Οἱ πάγοι, τοὺς ὁποίους ἀπαντῶσιν οἱ περιηγηταὶ εἰς τὰ παράλια τῆς Σπιτςβέργης καὶ τῆς Γροιλανδίας, ἔχουσι συνήθως 20 ἕως 25 ποδῶν πάχος· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σχηματίζουσιν ἀπεράντους κρυσταλλοπεδιάδας, τὴν ἑκτασιν τῶν ὁποίων λογαριάζουν ἕως τετρακοσίων τετραγωνικῶν λευγῶν. Ἡ ἐπιφάνεια τῶν κρυσταλλοπεδιάδων ἐνίοτε μὲν εἶναι ὁμαλὴ, ὥστε ἡ ἄμαξα δύναται νὰ διατρέξῃ ἐπ' αὐτῆς ἀκωλύτως πολλὰς λεύγας· καὶ ἐνίοτε ἀνώμαλος, ἔχουσα βουνὰ καὶ λόφους, τὸ ὕψος τῶν ὁποίων εἶναι 20 ἕως 30 ποδῶν· ἡ δὲ θάλας αὐτῶν προξενεῖ ἀπερίγραφτον ποικιλίαν σχημάτων καὶ χρωμάτων. Ἡ κίνησις τῶν κυμάτων, ἢ ἄλλαι ἰσχυρότεραι δυνάμεις θραύουσι τὰς κρυσταλλοπεδιάδας εἰς ἀποσπάσματα 100 καὶ 200 τετραγωνικῶν μέτρων, τὰ ὅποια συγκρουόμενα διαβρῆγνυνται εἰς ἄλλα μικρότερα. Ἄλλοτε πάλιν ὑπερμεγέθεις κρυσταλλῶνες, παρατυρόμενοι ἀπὸ ρεύματα ἰσχυρὰ, συναπαντῶσιν ἄλλους παρασυρομένους κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, καὶ συγκρουόμενοι ἀποτελοῦσι τρομερὸν κρότον. Πολλάκις τὸ πλῆθος αὐτῶν γίνεται ἐπικίνδυνον εἰς τὰ πλοῖα· φρικτὰ ναυάγια ἠκολούθησαν ἀπὸ τὴν σύγκρουσιν τούτων, ὑπὸ τῆς ὁποίας διαβρῆγνυνται τὸ πλοῖον, ὡς ὑπὸ τῆς σφαίρας ὁ ὕλος.

Ἄλλοτε οἱ ὑπερμεγέθεις οὗτοι πάγοι, ἀντὶ συναντώμενοι νὰ θλασθῶσιν, εἰς ἐναντίας συγκολλῶνται καὶ γίνονται τρομερώτεροι. Οἱ δὲ μικρότεροι τούτων συνωδούμενοι ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ συνεπισωρευόμενοι σχηματίζουσιν ἐνίοτε ὑπερμεγέθεις πάγους, τῶν ὁποίων ἡ ἀνώμαλος ἐπιφάνεια ποικίλλεται ἔτι μᾶλλον ἐκ τῆς ἐπ' αὐτῶν καταπιπτούσης χιόνος. Τὸ ὕψος τῶν κρυσταλλῶνων τούτων εἶναι 20 ἕως 30 ποδῶν ὑπερῶν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Τὸ ἐπιπλέον δὲ μέρος αὐτῶν

εἶναι ἐν γένει τὸ ἐν τέταρτον τοῦ ἐμβυθισμένου· ὥστε τὸ ὅλον ὕψος αὐτῶν εἶναι 100 ἕως 120 ποδῶν.

Καὶ πολλάκις πάλιν πάγοι 30 ἕως 40 μέτρων μήκους ἐμβυθίζονται τόσον ὑπὸ τὰ ὕδατα, ὥστε ἐπ' αὐτῶν διαβαίνει τὸ πλοῖον· καὶ τότε ὁ κίνδυνος εἶναι μέγιστος· διότι, ἂν διὰ τινα αἰτίαν ὁ ἐμβυθισμένος οὗτος πάγος χάσῃ τὴν ἰσορροπίαν του, τότε ὑψούμενος μετ' ἐκείνην ταχύτητα ἐκτινάσσει τὸ πλοῖον, ἢ τὸ ἀνατρέπει.

Περὶ τὸν κόλπον Βαρφίν οἱ θαλασσοπόροι ἀπαντῶσι βουνώδεις πάγους, τῶν ὁποίων τὸ ὕψος ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης εἶναι 100 ποδῶν, καὶ τὸ πραγματικόν, ἢ τὸ ὅλον ὕψος αὐτῶν ἐπέκεινα τῶν 500 ποδῶν. Τὰ ὕδατα ρέοντα ἀπὸ τῆς κορυφῆς αὐτῶν κατὰ τὸ θέρους σχηματίζουσι μεγίστους καταβράκτας, προξενούντας εἰς τὸν θεατὴν ἐντύπωσιν ἀπερίγραφτον.

[Ἐκ τῆς Φυσικῆς Ἑμ. Ψύχα.]

ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ.

Ἐκ τῶν ἀνθρώπων—λέγει ὁ Λάωκιος,—μὲ φαίνεται ὅτι ἐννεμήκοντα τοῖς ἑκατὸν εἶναι ὅ,τι εἶναι, καλοὶ ἢ κακοί, χρήσιμοι ἢ ἐπιζήμιοι εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐκ τῆς διδασκαλίας τὴν ὁποίαν ἔλαβον. Ἀπὸ τὴν ἀνατροφὴν ἐξαρτᾶται ἡ μεγάλη διαφορὰ ἢ ἐν αὐτοῖς παρατηρουμένη. Αἱ ἐλάχισται καὶ πλέον ἀνεπαίσθητοι ἐντυπώσεις, αἱ εἰς τὴν νηπιότητα ἡμῶν λαμβανόμεναι, ἔχουσιν ἀξιολογωτάτας καὶ διαρκεστάτας συνεπείας. Αἱ πρῶται αὗται ἐντυπώσεις εἶναι ὡς ποταμός, τὰ ὕδατα τοῦ ὁποίου εὐκόλως δυνάμεθα νὰ στρέψωμεν εἰς πάντη διαφόρους δρόμους· ὥστε ἀπὸ τὴν ἀνεπαίσθητον διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν λαμβάνει ὁ ῥόαξ εἰς τὴν πηγὴν του, φθάνει ἐπὶ τέλους εἰς τόπους πολὺ ἀπ' ἀλλήλων ἀπομεμακρυσμένους· καὶ μὲ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν δυνάμεθα, στοχάζομαι, νὰ στρέψωμεν τὰ πνεύματα τῶν τέκνων εἰς ὁποίαν διεύθυνσιν ἐπιθυμῶμεν.

Ο ΚΑΙΡΟΣ.

Ἀριθ. 2.

Ἀστραπὴ, Βροντὴ, Σίφωνες, κτλ.

Τὸ ἄμεσον αἷτιον τῶν βροντῶν καὶ ἀστραπῶν εἶναι ἡ ἄνισος ἐπιστρώσεσις τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρευστοῦ εἰς δύο μάζας νεφῶν, ἢ εἰς τὰ νέφη καὶ τὴν ὑποκάτω γῆν· ὅπου τὰ διαφόρως ἡλεκτρισμένα ταῦτα σώματα προσεγγίσωσιν ἰκανῶς, ἡ ἰσορροπία ἀποκαθίσταται διὰ τῆς μεταδόσεως μέρους τοῦ ρευστοῦ ἀπὸ τὸ νέφος τὸ μᾶλλον ἡλεκτρισμένον. Ἐὰν καλὴ τις ἡλεκτραγωγικὴ οὐσία ἀποτελῇ συγκοινωνίαν μεταξὺ τῶν δύο, ἡ ἰσορροπία ἀποκαθίσταται σιωπηλῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀήρ εἶναι κακὸς ἡλεκτραγωγός, τὸ ἡλεκτρικὸν ρευστὸν φανεροῦται εἰς τὴν δι' αὐτοῦ διόδον του ἐν εἰδὲι ἀστραπῆς. Ἡ δὲ βροντὴ εἶναι μόνον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συγκρούσεως, τῆς προξενουμένης ὑπὸ τῆς πρὸς ἄλληλα βιαίας ὁρμῆς τῶν σωμάτων τοῦ ἀέρος τῶν διαχωρισθέντων ὑπὸ τοῦ διελθόντος ρευστοῦ· ἔχει δὲ ἡ βροντὴ τὴν αὐτὴν σχέ-

σιν πρὸς τὴν ἀστραπὴν, ὅποιαν ὁ κρότος τοῦ πυροβόλου ἔχει πρὸς τὴν ἐμπεριεχομένην σφαῖραν, καὶ εἶναι ἐπίσης ἀβλαβής. Τὴν δὲ παράτασιν τοῦ κρότου ἐπιφέρουσι τὰ διάφορα νέφη, καὶ προσέτι τὰ δάση, αἱ κοιλάδες, καὶ τὰ ὄρη, ἀντηχήσεως γινόμενα πρόξενα, καὶ πολυειδῶς τροποποιούντα τὸν ἦχον.

Ὁ χρόνος, ὁ παρερχόμενος μεταξύ τῆς λάμψεως τῆς ἀστραπῆς καὶ τοῦ πατάγου τῆς βροντῆς, ἐμφαίνει μετ' ἀκριβείας τὴν ἀπόστασιν τῶν ἡλεκτρικῶν νεφῶν· ἐκείνη μὲν βλέπεται πάντοτε κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκκένωσης, ὁ δὲ ἦχος ὁδεύει βραδύτερον, καὶ ἀπαιτεῖ δευτέρᾳ τινι λεπτᾷ διὰ τὴν φάσιν εἰς τὸ ὅτιον τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ἵσταμένου. Ἄν παρέλθωσιν ὑπὲρ τὰ δεκαπέντε δευτέρα λεπτὰ πρὶν ἀκούσωμεν τὴν βροντὴν, εἴμεθα τότε ἄρκετὰ μακρὰν τοῦ κινδύνου ἂν, ἐξ ἐναντίας, συγχρόνως ἴδωμεν τὴν ἀστραπὴν καὶ ἀκούσωμεν τὸν κρότον, τὰ κεραυνοβόλα νέφη εἶναι πλησιέστατα, καὶ ὑποκείμεθα εἰς τινὰ κίνδυνον. Ὅφειλομεν δὲ εἰς τοιαύτας περιστάσεις ν' ἀποφεύγωμεν δένδρα καὶ ὑψηλὰς οἰκοδομὰς, καὶ πρὸ πάντων τὰ μεμονωμένα· διότι, ὅταν συνυπάρχωσι πολλὰ δένδρα ἢ πολλὰ οἰκοδομαί, ὁ κίνδυνος τοῦ νὰ κεραυνοβοληθῇ ἐκεῖνο, ὑφ' ὃ ἡμεῖς κατεφύγομεν, εἶναι μικρότατος.

ΣΙΦΩΝΕΣ, ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΟΙ.—Οὗτοι εἶναι τῆς αὐτῆς αἰτίας ἀποτελέσματα, τούτῃσι προέρχονται ἀπὸ ρεῦμά τι τοῦ ἀέρος βιαίως πρὸς τὰ ἄνω συστρεφόμενον, κατὰ συνέπειαν τῆς αἰφνιδίου ἀραιώσεως μέρους τινὸς τῶν ὑπερκειμένων στρωμάτων· συμβαίνουνσι δὲ οἱ μὲν σίφωνες εἰς τὴν θάλασσαν, οἱ δὲ ἀνεμοστρόβιλοι ἐπὶ τῆς ξηρᾶς.

Ὁ Σίφων περιγράφεται ὡς ἐπομένως. Ἐκ πυκνοῦ νέφους καταβαίνει κῶνος ἐν εἵδει σάλπιγγος, μὲ τὸ μικρὸν ἄκρον πρὸς τὰ κάτω· συγχρόνως, ἡ ἐπιφάνεια τῆς ὑποκάτω θαλάσσης ταρασσεται καὶ συστρέφεται—τὸ ὕδωρ μεταβάλλεται εἰς ἀτμὸν, καὶ ἀναβαίνει σπειροειδῶς, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους ἐνοῦται μὲ τὸν κῶνον τὸν ἐκ τοῦ νέφους προερχόμενον· πολλάκις ὁμοῦ διασκορπίζονται πρὶν ἐνωθῶσιν. Ἀμφότεραι αἱ στήλαι σμικρύνονται πρὸς τὸ σημεῖον τῆς ἐπαφῆς των, ὅπου δὲν εἶναι ὑπὲρ τοὺς τρεῖς ἢ τέσσαρας πόδας τὴν διάμετρον. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κῶνου, τοῦ συγχροτοῦντος τὸν σίφωνα, ὑπάρχει λευκὸς, διαφανὴς σωλὴν, ὅστις γίνεται ἥττον εὐκρινὴς καθ' ὅσον τις πλησιάζει, καὶ τέλος φαίνεται κενὸν μόνον διάστημα, εἰς ὃ δὲν ἀναβαίνει κῆνεν ἀπὸ πᾶ τοῦ ὕδατος μόρια· ἐν τούτῳ, ὡς καὶ περὶ τὰ ἐξώτερα κράσπεδα τοῦ σίφωνος, πίπτουσι μεγάλαι σταγόνες βροχῆς. Ἐν καιρῷ γαλήνης, οἱ σίφωνες γενικῶς διατηροῦσι τὴν κάθετον εἰς τὰς κινήσεις των· ἀλλ' ὅποτεν οἱ ἄνεμοι ἐνεργῶσιν ἐπ' αὐτῶν, κινεῖνται πλαγίως. Ἐνίοτε διασκορπίζονται αἰφνιδίως, ἄλλοτε δὲ διαβαίνουνσι ταχέως τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, καὶ παρέρχεται ὁλόκληρον τεταρτημέριον τῆς ὥρας ἢ καὶ περισσότερον πρὶν διαλυθῶσιν.

Οἱ ναυτιλλόμενοι θεωροῦσι πάντοτε μετὰ φόβου τὰ

μετέωρα ταῦτα, καὶ διὰ τοῦτο σπανίως πλησιάζουν εἰς αὐτὰ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ κάμωσιν ἀκριβεῖς παρατηρήσεις. Πιθανὸν ὅμως ὅτι ὡς ἐπιτοπλεῖστον δὲν ἤθελον ἐπιφέρει σημαντικὴν τινὰ βλάβην εἰς μεγάλα πλοῖα. Ὅποτεν σίφων φανῇ πλησιάζων, πυροβολοῦσι κατ' αὐτοῦ κανόνιον, τὸ ὅποιον, διασεῖον τὸν αἶρα, πολλάκις διασκορπίζει τὸν σίφωνα. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος ὠθεῖται μόνον εἰς τὰ ἐμπροσθεν ὑπὸ τοῦ ἐπικρατοῦντος ἀνέμου, ὅστις ἐξίσου ἐπενεργεῖ καὶ εἰς τὸ πλοῖον, ἀφίνονται συνήθως οἱ σίφωνες νὰ περάτωσι κατὰ τὸ μέρος τῆς πρῶρας ἢ τῆς πρύμνης δι' ἀπλῆς τινὸς κεραίουχίας (manœuvring)· ἢ διαλλονται πρὶν ἐγγίσωσιν ἄρκετὰ, ὥστε νὰ διεγείρωσιν ἄλλο τι αἰσθημα παρὰ τὸ τῆς περιεργείας καὶ τοῦ θαυμασμοῦ.

Πλατύτερον ἐλαλήσαμεν περὶ Σιφῶνων εἰς τὸν Πέμπτον Τόμον τῆς Ἀποθήκης, Σελ. 16, καὶ 191, ὅπου καὶ εἰκονογραφαί.

Οἱ Ἀνεμοστρόβιλοι συμβαίνουνσι πολλάκις εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου καὶ μετ' ἀκριβείας παρατηρήθησαν τὰ ἀποτελέσματά των. Εἶναι δὲ φυσικῶ τῷ λόγῳ ὁμοιότητες κατὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν, καὶ ἡ ἐπομένη περιγραφή ἐνὸς συμβάντος τὴν 26ην Αὐγούστου, 1823, ἐμπορεῖ νὰ λογίζεται ὡς δεῖγμα τῶν σφοδροτέρων.

Ἡ πρωῒα ἦτο θερμὴ καὶ πνιγρὰ· εἰς τὰς τρεῖς μετὰ τὴν μεσημβρίαν, πλησίον τῆς κωμοπόλεως Βονκοῦρτ, εἰς τὸν δῆμον Ἀνέτ, παρατηρήθη πυκνὸν μέλαν νέφος ἐκτεινόμενον ἀπὸ τὸ νοτιοδυτικὸν πρὸς τὸ βορειοανατολικόν, καὶ κατόπιν αὐτοῦ ἄλλο ὅχι τόσον πυκνόν, πελιδνοῦ δὲ κιτρινωποῦ χρώματος. Ἡ βροντὴ ἐκρότει ἀκαταπαύστως· ῥαγδαία χάλαζα ἐπεσε διὰ τρία ἢ τέσσαρα λεπτὰ, ἔπειτα δὲ βροχὴ ἐξίσου ὀρηκτικὴ, καὶ τὸν αὐτὸν περίπου χρόνον διαρκέσασα. Ἐν τῷ μεταξύ ἐσχηματίσθη ὁ ἀνεμοστρόβιλος εἰς μικρὰν τινὰ κοιλιάδα, ἐκτεινόμενος ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸ πρῶτον νέφος· ἐν μιᾷ μόνον κῶμῃ κατέστρεψε πεντήκοντα τρεῖς κατοικίας εἰς ὀλιγώτερον παρ' ἐν λεπτόν, καὶ τὸ μόνον μῆνυμα τῆς πλησιάζουσας αὐτοῦ ἦτον ἡ πτώσις τῆς χαλάζης, ἥτις προηγεῖτο ὀλίγα μόνον δευτέρα. Τέκνον τριετὲς, εἰς αὐτὴν εὐρισκόμενον μετὰ τῆς μητρὸς του, ἐφνεύθη διαμιᾶς· βαθεῖα δὲ τις ὀπὴ ἐπὶ τοῦ τραχήλου του ἦτον ἡ μόνη πληγὴ ἢ μετέπειτα ἀνακαλυφθεῖσα.

Ἀμαζῶν τινὰ φορτωμένην σῖτον, καὶ συρομένην ὑπὸ τριῶν ἵππων, ἐσῆκωσεν ὁ ἀνεμοστρόβιλος, καὶ τὴν ἐρρίψεν εἰς οἴκου τινὸς δῶμα, τὸ ὅποιον καὶ κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ βάρους. Ὁ σῖτος ἐγένεν ὅλως ἄφαντος, ἀλλ' οἱ ἵπποι δὲν ἔλαβον καιρίαν τινὰ βλάβην· οὔτε τρεῖς ἄλλοι, οἵτινες ἠρότρευσαν εἰς γειτονικὸν τινὰ ἀγρὸν, μολοντί τὸ ἄροτρον ἀφῆρέθη ἐξ ὁλοκλήρου. Στέγαι οἰκῶν ἀφῆρπάζθησαν, αἱ μὲν κατὰ τὴν φορὰν τοῦ ἀνεμοστρόβιλου, αἱ δὲ κατὰ τὴν ἐναντίαν. Δένδρα ἀπεσπάζθησαν, καὶ αἱ ῥίζαι αὐτῶν, οἱ κορμοὶ καὶ οἱ κλάδοι, μετεφέρθησαν εἰς ἀπόστασιν ὀγδοήκοντα ἕως ἑκατὸν τέσσαράκοντα πηχῶν. Τέσσαρες δυνατοὶ πέτρινοι τοῖχοι κήπου τινὸς κατεβλήθησαν, ἑκαστος πρὸς τὰ ἐξω τῆς περιεκλεισμένης περιοχῆς· ἔπεσον δὲ τόσον ταχτικῶς

αί πέτραι, ὥστε ἐφαίνοντο ὡς ἂν εἶχον τεθῆν ἐκεῖ ἐπὶ τῆδες διὰ τοὺς κτίστας.

Τὸ μετῴρων τοῦτο διεπέρασε γραμμὴν πέντε λευγῶν τὸ μῆκος· τὸ δὲ κατὰ μέσον ἔρον πλάτος τῆς πορείας αὐτοῦ ἦτον ἀπὸ πεντήκοντα ἕως ἐξήκοντα πηχῶν· ἐντὸς εἰς τὸ ἐμβραδὸν τοῦτο ἦτο φοβερός ὁ γενόμενος ὀλεθρος· ευθὺς δὲ μετὰ τὴν παρέλευσιν αὐτοῦ, μετεφάνη ὁ ἥλιος, καὶ ἡ θερμότης δὲν ἠλαττώθη ἀπὸ τὸ γεγονός.

ΠΕΡΙ ΑΦΕΣΕΩΣ ΑΜΑΡΤΙΩΝ.

ΠΛΕΙΣΤΑΙ ἦσαν αἱ θεραπεῖαι, ὅσας ἐνήργησεν ὁ φιλάνθρωπος Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Γυνή τις, δώδεκα ἔτη πάσχουσα ἀπὸ τινος ῥύσιν αἵματος, εἶχεν ἐξοδεύσει πάμπολλα χρήματα εἰς τοὺς ἰατροὺς, καὶ ὅμως ἡ νόσος, ἀντὶ νὰ μετριάσῃ, μᾶλλον ἐχειροτέρευσε. Τέλος, μὴ ἐλπίζοντά τι ἀλλαχόθεν, ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν Χριστὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους, καὶ νὰ ἐγγίξῃ τὸ κράσπεδον τοῦ ἱατοῦ του. Μόλις δ' ἐπραξέ τοῦτο, καὶ ἰάθη πάραυτα. Ὁ δὲ Σωτὴρ, στραφεὶς πρὸς αὐτήν, εἶπε, Θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

Δύο τυφλοὶ ἠκολούθησαν αὐτὸν, λέγοντες, Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαβὶδ. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, Πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; Λέγουσιν αὐτῷ, Ναί, Κύριε. Τότε ἤψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, λέγων, Κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γεννηθῆτω ὑμῖν. Καὶ ἠνεύχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί.

Καὶ ἄλλοι δὲ πάμπολλοι τυφλοὶ ἔλαβον τὸ φῶς των, κωφοὶ τὴν ἀκοήν των, λεπροὶ καὶ παραλυτικοὶ, καὶ ἄλλοι παντοιοτρόπως πάσχοντες, τὴν υγείαν των. Ἄλλ' ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι δὲν ἐθεράπευε ποτε, οὐδ' ἔδωκε ματοῦργει, ὅτε δὲν ὑπῆρχε πίστις. Ὅπου ἡ ἀπιστία ἐπεκράτει, ἐκεῖ οὐδεμίαν δύναμιν ἐποίει. Πάντα, εἶπε, δυνατὰ τῷ πιστεύοντι.

Ἦτο δὲ τρόπος νὰ φαντασθῇ οἰοσδήποτε ἐκ τῶν πολλῶν, ὅσους ὁ Κύριος ἡμῶν ἐθεράπευσεν, ὅτι ἡξιώθη τοῦ μεγάλου τούτου ἐλέους κατὰ συνέπειαν τῶν ἰδίων αὐτοῦ πράξεων; Ἀδύνατον. Τί εἶχε κάμειν ἡ ἀθλία αἰμορροῦσα, δι' ἧς ἡ ἀξιώθη τῆς μεγάλης χάριτος τοῦ Θεραπευθῆναι; Τί οἱ τυφλοὶ, ὥστε νὰ λάβωσι τὴν ὁρασιν αὐτῶν; Τί οἱ λεπροὶ, ὥστε νὰ καθαρισθῶσιν; Ἀπλῶς ἐπίστευσαν εἰς Χριστὸν ὡς δυνάμενον νὰ θεραπεύσῃ αὐτοὺς. Τοῦτο μόνον ἐπραξάν, καὶ πλειότερον ἦτον ἀδύνατον νὰ πράξωσι.

Θεραπεύων οὕτω τοὺς πιστεύοντας ἀσθενεῖς, δὲν ἐσκόπευεν ἄρα γε ὁ Κύριος ἡμῶν νὰ παραστήσῃ εἰς τὰ ἡμέτερα πνεύματα εἰκόνα τῶν ἐτι μεγαλητέρων ἀγαθῶν, ὅσα ἦλθε νὰ χορηγήσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τουτέστι, τὴν ἰασιν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ τὴν ἀφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν, ἥτις δωρεῖται εἰς μόνους τοὺς πιστεύοντας; Τὸ φιланθρωπικὸν αὐτοῦ ἔργον ἔρχισεν ἐπὶ γῆς, θεραπεύων τὰς νόσους τοῦ σώματος· ἀλλ' ὁ μέγας σκοπός, δι' ὃν ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, ἦτο νὰ θεραπεύσῃ τὴν ψυχὴν, νὰ συγχωρήσῃ ἁμαρτίαν, καὶ νὰ σώσῃ τὸ ἀπο-

λωλός. Ὡς οἱ τυφλοὶ, οἱ χωλοὶ, οἱ λεπροὶ, καὶ οἱ παραλυτικοὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἱατρεύσωσιν ἑαυτοὺς, οὕτω οὐδεὶς ἁμαρτωλὸς δύναται ν' ἀπαλλάξῃ ἑαυτὸν τῆς ἁμαρτίας. Ὡς οἱ ἄρρωστοι ἐκεῖνοι προσῆλθον ἅπαντες εἰς τὸν Χριστὸν ἀπαράλλακτοι ὅποιοι ἦσαν διὰ νὰ ἰαθῶσιν, ὡσαύτως χρεωστεῖ ὁ ἀπολωλὸς ἁμαρτωλὸς νὰ προσέρχεται εἰς αὐτόν.

Ἄνευ πίστεως οἱ ἀσθενεῖς δὲν ἠδύναντο νὰ ἰαθῶσι· καὶ ἄνευ πίστεως ὁ ἁμαρτωλὸς δὲν δύναται νὰ σωθῇ. Ἡ πίστις ἔσωσε τοὺς τυφλοὺς, τοὺς χωλοὺς, τοὺς λεπροὺς, καὶ τοὺς παραλυτικούς, καὶ ἡ πίστις, καὶ ἡ πίστις μόνον, σώζει τὸν ἁμαρτωλόν. Διὰ τοῦ Χριστοῦ κηρύσσεται εἰς ἡμᾶς ἡ ἀφεσις τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν δικαιούται ἀπὸ πάντων, ἂν ὅσα δὲν ἠδύναντο δικαιωθῆναι διὰ τοῦ νόμου τοῦ Μωϋσέως. Πράξ. ιγ'. 39. Σημειωτίον ὅτι λέγεται ὅτι πᾶν τῶν, ὅχι ἀπ' ὀλίγων μόνον ἁμαρτιῶν. Ἡ χάρις ἐστὶ σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως, λέγει ὁ Παῦλος· καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ὑμῶν Θεοῦ τὸ δῶρον. Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ πίστις; Δὲν εἶναι ἀπλῶς τὸ ὁμολογεῖν ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Οἱ διάβολοι πιστεύουσι τοῦτο, καὶ τὸ γνωρίζουσιν. Ὁ ἔχων πίστιν, ἀληθῆ πίστιν εἰς Χριστὸν, ἀγαπᾷ καὶ ὑπακούει αὐτόν. Ὁ μὴ ἀγαπῶν καὶ μὴ ὑπακούων δὲν ἔχει πίστιν. Εἰς πάντα τὸν εἰλικρινῶς πιστεύοντα θέλει εἰπεῖν ὁ Χριστός, Ἀφένονται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

ΔΕΙΞΙΔΑΙΜΟΝΙΚΟΣ ΦΟΒΟΣ.

ΤΑ ἐπόμενα διηγείται ἀξιόπιστος περιηγητής—

Ναύκληρός τις διέταξέ ποτε τινὰς ἐκ τοῦ πληρώματος νὰ συστείλωσι τὸ μέσον πανίον τοῦ ἱστοῦ τῆς πρύμνης. Ἀναβὰς ὁ πρῶτος, ἤκουσε παρὰ ξένον φωνὴν λέγουσαν, «Φυσᾷ δυνατά!» Ὁ ναύτης κατέβη παρ' αὐτοῦ ἐντρομος, καὶ διηγήθη τὸ συμβεβηκός. Δεύτερος ἀνέβη ἀμέσως, περιγελῶν τὴν μωρίαν τοῦ συντρόφου του· πλὴν καὶ οὗτος κατέβη ἐτι ταχύτερον, λέγων ὅτι βεβαίως φωνή τις ὑπερφυσικὴ εἶχε κράζειν εἰς τὸ ὠτίον του, «Φυσᾷ δυνατά!» Ἄλλος εὐθὺς ὑπῆγε, καὶ ἄλλος ἔπειτα· ἀλλὰ καθεὶς ἐπέστρεφεν ἐξίσου ἐντρομος, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιβεβαιῶνων. Τέλος, ἀνέβη καὶ αὐτὸς ὁ ναύκληρος· φθάσας δὲ εἰς τὸ μέρος, ὅθεν ἡ φωνὴ προήρχετο, ἤκουσεν εὐκρινῶς τὸν φοβερόν λόγον, «Φυσᾷ δυνατά!» «Ναί, ναί, παμπόνηρε· ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν φυσᾷ, πρέπει νὰ ἐλαφρύνωμεν τὰ κατάρτια,» ἀπάντησεν ἀτρομήτως ὁ ναύκληρος· περιβλέψας δὲ, ἀνεκάλυψεν ὠραῖον ψιττακόν, ἡσύχως καθήμενον, τὸν αἵτιον ὅλου τοῦ ψευδοῦς φόβου· πιθανὸν δὲ ὅτι εἶχε φύγειν ἐξ ἄλλου τινὸς πλοίου, ἀλλὰ δὲν εἶχε πρότερον παρατηρηθῆν ὅτι κατέφυγεν εἰς τοῦτο.

ΦΥΣΙΚὴ Ἱστορία.—Οἱ φυσικοῖστορικοὶ γνωρίζουν ἤδη 56,000 εἶδη φυτῶν· 44,000 ἔντομα· 2,500 ἰχθύς· 700 ἐρπετά· 4,000 πτηνά· καὶ 500 μαστοφόρα. Ἐν Εὐρώπῃ μόνον ὑπάρχουσι σχεδὸν 80 μαστοφόρα, 400 πτηνά, καὶ 30 ἐρπετά.